

ปัญหา

ถ้าเราเปลี่ยนแปลงคำในภาษาไทยให้ง่ายขึ้นโดยการตัดตัวการันต์ หรือเปลี่ยนพยัญชนะต้นที่เสียงซ้ำกันให้เป็นพยัญชนะเพียงตัวเดียวและเปลี่ยนตัวสะกดให้ตรงตามมาตราจะมีผลต่อการเอาเรื่องอย่างไร

ความสำคัญของปัญหา

ภาษา คือระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือส่งความคิดถึงกันและกัน มนุษย์ใช้ภาษาในการติดต่อ ศึกษาหาความรู้ แลกเปลี่ยนความรู้ สึกนึ้กคิด การใช้ภาษานอกจากแสดงออกทางวาจาแล้วยังแสดงออกโดยให้ตัวอักษรเป็นสื่อ จึงมีการกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียง ซึ่งเรียกว่า - ระบบสัญลักษณ์ อันหมายถึงกลุ่มเครื่องหมายที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีระเบียบแบบแผน¹ เมื่อมีการใช้อักษรเป็นสื่อ การอ่านก็ย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึง เนื่องจากภาษาไทยเรามีคำภาษาอื่น เช่น คำบาลี-สันสกฤตปะปนอยู่มาก จะเห็นได้จากข้อความข้างต้นนี้มีคำบาลี-สันสกฤตปะปนอยู่ประมาณ 6 คำ และเมื่อนำคำเหล่านี้มาใช้ในภาษาไทยก็ยังคงรูปเดิมเอาไว้ ทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้ใช้ภาษาทั้งในด้านการเขียนและการอ่าน และโดยเหตุที่ปัญหาต่างๆ ของการอ่านนั้นไม่ว่าเรื่องใดจำเป็นต้องแก้ปัญหาก็การเขียนทั้งสิ้น² เพราะผู้อ่านอ่านจากตัวเขียน เพราะฉะนั้นปัญหาที่เกิดจากการอ่านภาษาไทยทุกวันนี้ น่าจะเป็นเพราะรูปอักษรของเราอย่างหนึ่ง และการจัดอักษรอันได้แก่ตัวสะกดการันต์ของเราอีกอย่างหนึ่ง ยิ่งเมื่อนำมาใช้กับคำภาษาต่างประเทศให้ เข้ากับเสียงภาษาไทยก็เกิดความไม่สะดวกต่าง ๆ ซึ่งถ้าตัวเขียนมีวิธีการจัดแจ่มกยอมช่วยผู้อ่านไ้มาก ฉะนั้นการทดลองหาวิธีการเขียนที่ใช้อ่านวยต่อการอ่านย่อมจะเป็นประโยชน์ต่อการใช้ภาษาเป็นอย่างมาก

¹ปรีชา ช่างขวัญอิน, พื้นฐานของการใช้ภาษา (พระนคร : บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด, 2517), หน้า 3.

²บรรจบ พันธุเมธา, "ทำไม"ในภาษา (พระนคร : บริษัทประชุมช่างจำกัด แผนกการพิมพ์, 2510), หน้า 79-80.

ความเป็นมาของปัญหา

ในการอ่านตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ในภาษานั้น ผู้อ่านมักพบอุปสรรคดังนี้คือ

1. ผู้อ่านอ่านออกเสียงไม่ได้แต่สามารถเข้าใจความหมายได้ ตัวแปรที่สำคัญคือความซับซ้อนของการประสมอักษรหรือการสะกดการันต์
2. ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงได้แต่ไม่เข้าใจความหมายในข้อความนั้น ๆ ตัวแปรที่สำคัญคือความไม่คุ้นเคยในความหมายของคำที่อ่าน
3. การกระบวนความหมายต่าง ๆ เข้าด้วยกัน คือผู้อ่านเข้าใจความหมายในคำแต่ละคำแต่เมื่อรวมคำเป็นประโยคแล้วผู้อ่านไม่สามารถกระบวนความหมายต่าง ๆ เข้าด้วยกันได้ ตัวแปรที่สำคัญคือ ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical Structure) ของภาษานั้น
4. การกระบวนประโยคต่าง ๆ เพื่อการเข้าใจความคิด (Idea) ตัวแปรสำคัญคือ การเรียบเรียงความคิด (Organization of Idea)

5. ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดระหว่างย่อหน้าตอย่อหน้า

ส่วนปัญหาที่ผู้วิจัยของการศึกษานี้คือ ต้องการศึกษาว่ามีตัวแปรอะไรบ้างที่มีผลต่อการอ่านเพื่อให้ความหมายหรือเนื้อเรื่องในภาษา ตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการอ่านได้มีผู้ศึกษามาแล้วในภาษาอังกฤษ คือ

1. ความสามารถในการเขียนสะกดคำ
2. ความคุ้นเคยต่อความหมายของคำ
3. ความเข้าใจความหมายของคำ

เกรย์³ (Gray, 1949) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการอ่านกับการเขียนสะกดคำพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด คนที่มีความสามารถทางการอ่านสูงจะมีความสามารถทางการเขียนสูงด้วย คนที่มีความสามารถทางการอ่านไม่ดีก็จะมีมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำไม่ดีด้วย

³ William S. Gray, "Summary of Reading Investigation" July 1, 1947 to June 30, 1948, Journal of Educational Research 42 (February, 1949), 403.

บลูมเมอร์⁴ (Bloomer, 1956) ได้ศึกษาถึงความซับซ้อนในการเขียนสะกดคำของเด็ก โดยพิจารณาจากคำที่ใช้เสมอและมีความหมายต่อเด็ก พบว่า

1. คำที่มีหลายพยางค์สะกดยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์
2. คำที่มีสระผสมสะกดยากเช่นเดียวกับคำควบกล้ำ

บอนด์ และ ทิงเคอร์⁵ (Bond and Tinker, 1957) มีความเห็นว่าความหมายของคำเป็นรากฐานที่สำคัญของความเข้าใจการอ่าน และเมื่อเด็กเข้าใจความหมายของศัพท์เหล่านั้น ชัดเจนและกว้างขวางพอแล้ว ย่อมทำให้เด็กเกิดความคิดจะนำมาใช้ในการอ่าน ทำให้เข้าใจประโยคข้อความ หรือบทความที่อ่านได้อย่างดี

พิตาซ⁶ (Piekarz, 1956) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเข้าใจความหมายของศัพท์และความเข้าใจการอ่าน พบว่า เด็กที่อ่านหนังสือไม่ค่อยเข้าใจหรือไม่สามารถหาความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่องที่อ่านได้ก็เพราะเด็กเข้าใจคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เรียนมาน้อย

ส่วนในประเทศจีนได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวอักษรเพื่อความสะดวกในการใช้ภาษา คือนับตั้งแต่ ค.ศ. 1920 เป็นต้นมา⁷ ชาวจีนได้ใช้ความพยายามที่จะแก้ปัญหาคนไม่รู้หนังสือโดยดัดแปลงภาษาให้ง่ายขึ้น ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 รัฐบาลได้เริ่มมีการแนะนำ "ระบบอักษรประดิษฐ์หนึ่งพันตัว" ซึ่งเป็นระบบรวมเอาคำที่ใช้มากที่สุดต่าง ๆ เข้าไว้ ระบบนี้ทำให้ประชาชนสามารถหัดอ่านบทเรียนได้ภายในไม่กี่เดือน ซึ่งในอดีตต้องใช้เวลานานปี

⁴Richard H. Bloomer, " Word length and Complexity Variable in Spelling Difficulty," Journal of Educational Research 49 (March, 1956), 531-535.

⁵Guy L. Bond and Miles A. Tinker, Reading Difficulties: their Diagnosis and Correction, (New York: Appleton - Century, Crafts, Inc., 1957), P.235.

⁶Josephine A. Piekarz, " Getting Meaning From Reading " Elementary School Journal 56 (March, 1956), P.304.

⁷ลัทธิสติคย์(นามแฝง), จีนหลังการปฏิวัติ (พระนคร: จักรานุกูลการพิมพ์), ไม่มีเลขหน้า.

การเปลี่ยนแปลงตัวอักษรในภาษาจีน (แสดงตัวเขียนไว้ในหน้าถัดไป) มีวิธีการดังนี้

1. ตัดบางส่วน คือตัดรากลำและส่วนออกเสียง เช่นคำที่ 1 คำที่ 4 และคำที่ 10
2. ตัดแล้วเติมบางส่วนโดยเฉพาะเพื่อทดแทนรากลำ เช่นคำที่ 12
3. เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะเปลี่ยนแปลงส่วนออกเสียง เช่น คำที่ 3
4. สร้างรูปใหม่ทั้งคำ เช่น คำที่ 9 และคำที่ 11

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

矿画兽宝称变效还听气尽开

อักษรแบบใหม่

鑛

稱

權

鑛畫獸寶稱變效還聽氣儘開

อักษรแบบเดิม

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
 ภาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนในภาษาไทยนั้นได้มีการปรับปรุงตัวอักษรไทยเพื่อให้ความสะดวกทั้งในการอ่านและการเขียน เมื่อ พ.ศ. 2485 ทั้งข้อความในหนังสือวรรณคดีสารกถาไฉวว่า⁸ "อักษรไทยเรามีประมาณน้อยลงมากก็ยิ่งเหมาะสมต่อการศึกษามากมาย ควบทำให้จำง่ายน่าเรียนรู้ เราจะได้เห็นอักษรบางพวกบางหมู่ของต่างประเทศที่มากมายหนักหนาจนเรียนหมดไม่ได้ ตัวเขียนตัวพิมพ์นั้นใช้ก็ค่อนข้างต่างกัน" และได้มีประกาศของสำนักนายกรัฐมนตรีในสมัยนั้นประกาศว่า⁹ "กัมการส่งเสริมวัฒนธรรมภาษาไทยได้มีการประชุมเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2485 มีความเห็นในชั้นต้นว่าสมควรจะปรับปรุงตัวอักษรไทยให้กะทัดรัดเพื่อให้เล่าเรียนกันได้ง่ายขึ้น ได้พิจารณาเห็นว่าตัวสระและพยัญชนะของภาษาไทยมีอยู่หลายตัวที่ซ้ำเสียงกันโดยไม่จำเป็น ถ่วงคใช้เสียงบ้างก็จะเป็นความสะดวกในการศึกษาเล่าเรียนภาษาไทยให้เป็นที่ยอมรับยิ่งขึ้น ตัวอักษรที่ควรงดใช้คือ

สระ สระ ใ, ฤ, ฤๅ, ฦ, ฦๅ รวม 5 ตัว

พยัญชนะ ข, ฦ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ, ฦๅ รวม 13 ตัว ส่วน ฦๅ ให้คงไว้ แต่ให้ตัดเชิงออกเสีย คงเป็นรูป ฦๅ "

สาเหตุแห่งความล้มเหลวของการใช้ภาษาระบบนี้ พอสรุปได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้คือ

1. ผู้นำของประเทศในสมัยนั้นไม่เป็นที่ยอมรับของคนโดยทั่วไปอย่างจริงจัง จึงทำให้มีการคัดค้านไม่น้อยมิใช้ตัวอักษรระบบนี้

2. ในด้านเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้เป็นการกระทบกระเทือนผลประโยชน์ของทางราชการและบุคคลบางกลุ่ม เช่น ผู้ประกอบอาชีพพิมพ์ดีด สำนักพิมพ์หนังสือ เพราะต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำมาก ของเกาซึ่งมีอยู่แถวทองเล็กใช้ไปทำให้เสียเศรษฐกิจ

3. ในด้านจิตวิทยา ความล้มเหลวของการใช้ภาษาระบบนี้เกิดจากการถ่ายโยงในทางลบ (Negative transfer) คืองานแรกเป็นอุปสรรคต่องานที่ 2 เพราะงานแรกทำให้เกิดความสับสน¹⁰ ในที่นี้หมายถึงความเข้าใจในการใช้ภาษาระบบเดิมซึ่งผู้เรียนมีความเคยชินอยู่แล้วจะไม่ช่วยในการเรียนภาษาระบบใหม่ แต่กลับทำให้การเรียนภาษาระบบใหม่ยากยิ่งขึ้น

⁸ นายสุนทร และคณะ, "แต่งเรื่องวรรณคดี", วรรณคดีสาร (ตุลาคม 2486) หน้า 81.

⁹ สำนักนายกรัฐมนตรี, กรมโฆษณา, "การปรับปรุงตัวอักษรไทย", ประมวลวัฒนธรรมแห่งชาติ (พระนคร: โรงพิมพ์พานิชสุภผล, 2486) หน้า 61-62.

¹⁰ Deese and Hulse, The Psychology of Learning (Tokyo: McGraw-Hill Kogakusha, Ltd., 1967), pp. 342-344.

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบสาเหตุในข้อที่ 3 อันเกี่ยวกับการถ่ายโยง
 ในทางลบ (Negative transfer) ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกผู้รับการทดลองที่เคยเรียนการ
 อ่านตัวอักษรระบบเดิมให้อ่านตัวอักษรระบบใหม่ เพื่อศึกษาหาความคุ้นเคยต่อตัวอักษรระบบเดิม
 จะมีผลต่อการอ่านอย่างไร และทว่ยเหตุที่ในภาษาไทยมีคำบาลี-สันสกฤตปะปนอยู่มาก เพราะ-
 ฉะนั้นการตัดตัวการันต์และการเปลี่ยนตัวพยัญชนะย่อมมีผลกระทบบระเทือนต่อการอ่านได้ ในการ
 วิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

1. ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความเดิมได้ดีกว่าบทความที่ตัดตัวการันต์, เปลี่ยนพยัญชนะ,
 ตัดตัวการันต์และเปลี่ยนพยัญชนะ
2. ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความที่ตัดตัวการันต์และ เปลี่ยนพยัญชนะได้ยากที่สุด
3. ผู้รับการทดลองสามารถอ่านบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อยได้ดีกว่าความ
 ที่จำนวนคำบาลี-สันสกฤตมาก

จุดมุ่งหมายเฉพาะในการวิจัย

ผู้วิจัยต้องการ เปรียบเทียบผล ของการอ่านเอา เรื่องจากบทความที่มีลักษณะดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลของการอ่านเอา เรื่องจากบทความที่เขียนสะกดการันต์อย่างปัจจุบัน
 กับบทความที่ตัดตัวการันต์
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการอ่านเอา เรื่องจากบทความที่เขียนพยัญชนะอย่างปัจจุบันกับ
 บทความที่เปลี่ยนพยัญชนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลของการอ่านเอา เรื่องจากบทความที่เขียนพยัญชนะและสะกดการันต์
 อย่างปัจจุบัน กับบทความที่เปลี่ยนพยัญชนะ เปลี่ยนตัวสะกดและตัดตัวการันต์
4. เพื่อเปรียบเทียบผลของการอ่านเอา เรื่องจากบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตน้อย
 กับบทความที่มีจำนวนคำบาลี-สันสกฤตมาก

ความจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะการอ่านเอา เรื่องเพียงอย่างเดียว มิได้เกี่ยวข้องกับ
 กับการเขียนและการเรียนแต่อย่างใด

2. การวัดการอ่านเอาเรื่อง ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบโคลซ (Cloze Test) โดยคัด
ทุก ๆ คำที่ 5 ออกเป็นจำนวน 40 คำ ส่วนประโยคแรกและประโยคสุดท้ายคงเอาไว้ และ
ในการตัดคำออก ผู้วิจัยใช้วิธีเว้นช่องว่างเอาไว้ให้พอเหมาะว่าคำที่ให้เติมประกอบด้วยกี่ตัวอักษร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

บทความเดิม หมายถึงบทความที่เขียนพยัญชนะต้น ตัวสะกดและตัวการันต์อย่างปัจจุบัน
การตัดตัวการันต์ หมายถึงการตัดตัวอักษรที่มีเครื่องหมายการันต์กำกับออก

การเปลี่ยนพยัญชนะ หมายถึง

ก. ถ้าเป็นพยัญชนะต้นที่มีเสียงซ้ำกัน ก็เปลี่ยนเป็นพยัญชนะเพียงตัวเดียว เช่น
ศ, ษ, ส ใช้ ส ตัวเดียว

ข. ถ้าเป็นตัวสะกด ก็เปลี่ยนตัวสะกดให้ตรงตามมาตรา เช่น การ กาด ใช้ กาน

ค. คำที่เสียงอ่านไม่ตรงกับตัวเขียน ก็เขียนตามเสียงอ่าน เช่น ประวัติศาสตร์

เขียนเป็น ประวัติศาสตร์

บทความที่มีคำบาลี-สันสกฤตน้อย หมายถึงบทความที่มีคำบาลี-สันสกฤตประมาณ 10 คำ
โดยไม่มีคำซ้ำ

บทความที่มีคำบาลี-สันสกฤตมาก หมายถึงบทความที่มีคำบาลี-สันสกฤตประมาณ 20 คำ
โดยไม่มีคำซ้ำ

ผลของการอ่านเอาเรื่อง หมายถึงคะแนนที่ได้จากการอ่านบทความของแบบทดสอบโคลซ
(Cloze Test)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นการวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ต่อไป
2. เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะในด้านการเขียนและการอ่าน